

PROLOG

Han stirrede ind i det hvide intet.

Som han havde gjort i næsten tre år.

Ingen så ham, og han så ingen. Bortset fra hver gang døren gik op, og der blev suget nok damp ud imod ham, så han et øjeblik kunne skimte en nøgen mand, før døren gled i, og alt igen blev indhyllet i tåge.

Badet lukkede snart. Han var alene.

Han trak den hvide frottébadekåbe tættere om livet, rejste sig fra træbænken og gik ud forbi det mennesketomme bassin og videre ind i omklædningsrummet.

Ingen tændte brusere, ingen samtale på tyrkisk, ingen nøgne fødder, der svuppede mod gulvfliserne. Han betragtede sig selv i spejlet. Førte en finger langs arret, der stadig kunne ses efter den sidste operation. Det havde taget ham noget tid at vænne sig til det nye ansigt. Fingeren fortsatte ned over halsen og videre over brystet og standsede der, hvor tatoveringen begyndte.

Han åbnede hængelåsen til sit garderobeskab, trak bukserne på og tog frakken uden på den stadig fugtige frottébadekåbe. Snørede skoene. Sikrede sig endnu en gang, at han var alene, før han gik hen til skabet med kodehængelåsen med blå malingpletter på. Skubbede tallene 0999 frem. Hægtede låsen af og åbnede skabslågen. Betragtede et øjeblik den store, smukke revolver, som lå inden for lågen, før han greb om det røde skæfte og stak revolveren i frakkelommen. Så tog han konvolutterne ud og åbnede den. En nøgle. En adresse og mere detaljerede informationer.

Der lå én ting til i skabet.

Sortmalet, lavet af jern.

Han holdt det op i lyset med én hånd og betragtede fascineret smedjersarbejdet.

Han var nødt til at rengøre det, skrubbe det, men han mærkede allerede ophidselsen ved tanken om at tage det i brug.

Tre år. Tre år i et hvidt intet, i en ørken af indholdsløse dage.
Nu var det på tide. På tide at han igen drak af livet.
På tide at han vendte tilbage.

Harry vågnede med et sæt. Han stirrede ud i soveværelsets mørke.
Det var *ham* igen, han var tilbage, han var her.

“Mareridt, skat?” Stemmen, der hviskede ved siden af ham, var rolig og varm.

Han vendte sig om mod hende. Hendes brune øjne studerede hans. Og spøgelset blegnede og forsvandt.

“Jeg er her,” sagde Rakel.

“Og jeg er her,” sagde han.

“Hvem var det denne gang?”

“Ingen,” løj han og lagde en hånd mod hendes kind. “Sov bare.”

Harry lukkede øjnene og ventede, til han var sikker på, at hun havde lukket sine, før han åbnede dem igen. Studerede hendes ansigt. Han havde set ham i en skov denne gang. Et moselandskab indhyllet i hvid tåge, der svævede rundt omkring dem. Han havde løftet hånden, rettet noget mod Harry. Han kunne skimte det tato-
verede dæmonansigt på hans nøgne brystkasse. Så var tågen blevet tættere omkring ham, og han var væk. Væk igen.

“Og jeg er her,” hviskede Harry Hole.

Del I

Kapitel 1

Onsdag aften

Jealousy Bar var næsten tom, og alligevel var det svært at trække vejret.

Mehmet Kalak betragtede manden og kvinden ved bardisken, mens han skænkede vin i deres glas. Fire gæster. Den tredje var en fyr, der sad alene ved et bord og tog bittesmå slurke af sin store fadøl, og den fjerde var et par cowboystøvler, der stak ud fra en af båsene, hvis mørke af og til blev brudt af lyset fra et telefondisplay. Fire gæster klokken halv tolv en septemberaften i det bedste barområde i Grünerløkka. Det var ikke godt nok og kunne ikke blive ved med at gå. Det skete, at han spurgte sig selv, hvorfor han havde opsagt sit job som barchef på byens hippeste hotel for mutters alene at overtage den nedslidte bar med det fordrukne klientel. Måske var det, fordi han mente, at han ved at skrue priserne op ville få skiftet de gamle gæster ud med dem, alle ville have: nabolagets halvunge, købedygtige, uproblematisk. Måske var det, fordi han efter bruddet med kæresten trængte til et sted, hvor han kunne arbejde sig ihjel. Måske var det, fordi tilbuddet fra lånehajen Danial Banks havde virket gunstigt, da banken havde afslået hans ansøgning. Eller måske var det så enkelt, at på Jealousy Bar var det ham, der bestemte musikken, ikke en skide hotelchef, som kun kendte én melodi: plinglyden fra kasseapparatet. Det var gået fint med at jage det gamle klientel ud ad døren. De var for længst blevet stuevarme på en billig bar tre gader længere henne. Men det havde altså vist sig vanskeligere at trække nye kunder til. Måske skulle han genoverveje konceptet. Måske var en enkelt tv-skærm, som kun viste tyrkisk fodbold, ikke nok til, at det kunne kaldes en sportsbar. Og på musik siden skulle han måske satse mere på sikre, klassiske kort som U2 og Springsteen til fyrene og Coldplay til damerne.

“Nu har jeg ikke været på så mange Tinder-dates,” sagde Geir og satte hvidvinsglasset ned på bardisken igen. “Men jeg har jo opdaget, at der er meget forskelligt derude.”

“Har du?” sagde kvinden og kvalte en gaben. Hun havde lyst, kortklippet hår og var slank. Femogtredive år, måske ældre, tænkte Mehmet. Enkel frisure, slank, trænede helt sikkert. Hurtige, lidt hektiske bevægelser. Trætte øjne. Arbejder for meget og træner, fordi hun håber, det vil give hende det overskud, hun aldrig har. Mehmet så Geir løfte glasset med tre fingre om stilken på samme måde som kvinden. På sine utallige Tinder-dates havde han konsekvent bestilt det samme som sine Tinder-matches, om det så var whisky eller grøn te. Han ville vel sende et signal om, at de også matchede på det område.

Geir rømmede sig. Der var gået seks minutter, siden hun var kommet ind i baren, og Mehmet vidste, at nu ville han sætte sit stød ind.

“Du er smukkere end på dit profilbillede, Elise,” sagde Geir.

“Det har du sagt, men tak igen.”

Mehmet pudse et glas og lod, som om han ikke hørte efter.

“Fortæl mig så, Elise, hvad du ønsker dig her i livet?”

Hun smilede lidt opgivende. “Jeg leder efter en mand, der ikke bare går efter udseendet.”

“Jeg kunne ikke være mere enig, Elise. Det er det indre, der tæller.”

“Det var en spøg. Jeg er kønnere på profild billedet, og det er du vel strengt taget også, Geir.”

“Hø, hø,” sagde Geir og stirrede lidt overrumplet ned i vinglasset. “De fleste vælger vel et heldigt billede. Så du ønsker dig en mand. Hvilken slags mand?”

“En som vil være hjemmegående med tre børn.” Hun kiggede på sit ur.

“Hø-hø,” sagde Geir. Sveden var sprunget frem ikke blot på panden, men på hele Geirs store, glatbarberede hoved. Og snart ville der danne sig svedrande under armene på den sorte skjorte af typen slimfit, et underligt valg, eftersom Geir hverken var slim eller fit. Han drejede på glasset. “Det er lige præcis min form for humor, Elise. Foreløbig er min hund familie nok for mig. Kan du lide dyr?”

Tanrim, melder han ikke snart pas? tænkte Mehmet.

“Møder jeg den rigtige, vil jeg føle, at vi passer sammen både her ...”

“Og her ...” Han smilede, sænkede stemmen og pegede mod sit skridt. “Men man skal jo altså lige først finde ud af, om man passer sammen. Eller hvad mener du, Elise?”

Mehmet gøs. Geir var gået all-in, og selvtiltiden var på vej til at få endnu en bule.

Kvinden skubbede sit vinglas til side og lænede sig lidt tættere ind til ham, og Mehmet måtte anstrenge sig for at høre: “Vil du love mig en enkelt ting, Geir?”

“Selvfølgelig.” Hans blik og stemmeføring var hundeagtigt ivrig.

“At når jeg går herfra nu, vil du aldrig prøve at kontakte mig igen?”

Mehmet måtte alligevel beundre Geir for, at han klarede at præstere et smil: “Selvfølgelig.”

Kvinden lænede sig tilbage igen. “Det er ikke, fordi du virker som en stalker, Geir, men jeg har lidt dårlige erfaringer, forstår du. En af dem begyndte at følge efter mig. Han truede også de mænd, jeg var sammen med. Jeg håber, du kan forstå, hvorfor jeg er lidt forsigtig.”

“Det kan jeg.” Geir løftede sit glas og tømte det. “Der er som sagt mange tosser derude. Men du skal ikke være bange. Her kan du føle dig sikker. Statistisk set er chancen for at blive myrdet fire gange større for en mand end for en kvinde.”

“Tak for vinen, Geir.”

“Hvis én af os tre ...”

Mehmet skyndte sig at kigge væk, da Geir pegede på ham.

“... skulle blive myrdet her i aften, er risikoen for, at det bliver dig, kun én til otte. Eller, vent lidt, man skal jo dele med ...”

Hun rejste sig. “Håber, du finder ud af det. Hav det godt.”

Geir sad lidt og stirrede på vinglasset, efter at hun var gået, og nikkede i takt til tonerne af ‘Fix You’ som for at overbevise Mehmet og eventuelle andre vidner om, at det her havde han allerede børstet af sig. Hun var bare en treminutters popsang, som var glemt med det samme. Så rejste han sig uden at røre glasset og gik. Mehmet

kiggede rundt i lokalet. Cowboystøvlerne og fyren, der sejpinede en stor fad, var også væk. Han var alene. Og ilten var vendt tilbage. Han brugte mobiltelefonen til at skifte playliste på anlægget. Skifte til *sin* playliste. Bad Company. Med medlemmer fra Free, Mott The Hoople og King Crimson kunne det næsten ikke gå galt. Og med Paul Rodgers som forsanger kunne det *umuligt* gå galt. Uanset om man var muslim eller kristen, fandtes der kun én rockgud: Paul Rodgers. Mehmet skruede op for lydstyrken, så glassene bag disken klirrede mod hinanden.

Elise gik ned ad Thorvald Meyers Gate mellem de enkle, firetagers ejendomme, som engang havde huset arbejderklassen i den fattige del af en generelt fattig by, men hvor hver kvadratmeter nu kostede lige så meget som i London og Stockholm. September i Oslo. Mørket var endelig tilbage, og de havde lagt de lange, irriterende, lyse sommernætter bag sig med sommerens hysteriske, muntre, stupide livsudfoldelse. I september fik Oslo sit egentlige jeg tilbage: melankolsk, reserveret, effektiv. Solid facade, men ikke uden mørke steder og hemmeligheder. Som hende selv, var der nogen, der påstod. Hun satte farten op. Der hang regn i luften, støvregn, brusset fra Guds nys, som en af hendes dates havde kaldt det i et forsøg på at være poetisk. Hun burde skrotte Tinder. I morgen. Hun havde fået nok. Nok af liderlige mandfolk, der med blikket fik hende til at føle sig som en luder, når hun mødtes med dem på en bar. Nok af vanvittige psykopater og stalkere, der satte sig fast som flåter og sugede tid, energi og tryghed ud af hende. Nok af ynkelige tabere, der fik hende til at føle, at hun var en af dem.

Man sagde, at netdating var den moderne måde at møde nye mennesker på, at det ikke længere var noget at være flow over, at alle gjorde det. Men det passede ikke. Folk mødte hinanden på arbejdspladsen, på læsesalen, gennem venner, i træningscentret, på caféer, i fly, i busser og tog. Mødte hinanden sådan, som de burde møde hinanden, med sænkede skuldre, ikke noget pres, og bagefter havde de stadig den romantiske illusion om uskyld, renhed og skæbnens lune. Hun ville *også* have den illusion. Hun burde slette sin konto. Hun havde sagt det før, men nu skulle det være, nu i aften.

Hun krydsede Sofienberggata og tog nøglen frem for at låse gadedøren op ved siden af grønthandleren. Hun skubbede porten op og gik ind i mørket. Og stoppede brat.

De var to.

Det tog et par sekunder, før øjnene havde vænnet sig nok til mørket til, at hun kunne se, hvad de holdt i hænderne. Begge mænd havde knappet bukserne op og havde kønsorganerne fremme.

Hun trak sig tilbage, vendte sig ikke om, men bad bare til, at der ikke også stod nogen bag hende.

“Undskyldforhelvede.” Den sammenføjede ed og beklagelse blev sagt af en ung stemme. Atten-tyve år, gættede Elise. Ikke ædru.

“Arh,” sagde den anden lattermildt. “Du har pisset på mine sko!”

“Jeg blev forskrækket!”

Elise trak frakken tættere om sig og gik forbi fyrene, der havde vendt sig ind mod muren igen. “Det er altså ikke noget pissoir,” sagde hun.

“Sorry, det hastede. Det skal sgu ikke gentage sig.”

Geir skyndte sig ned ad Schleppegrells Gate. Og grublede. Det var forkert, at to mænd og én kvinde gav damen præcis en til otte i odds for at blive myrdet. Regnestykket var mere kompliceret end som så. *Alt* var altid mere kompliceret.

Han var netop gået forbi Romsdalsgata, da noget fik ham til at vende sig om. Der gik en mand halvtreds meter bag ham. Han var ikke sikker, men var det ikke den samme fyr, der havde stået på den anden side af gaden og kigget på udstillingsvinduer, da Geir var kommet ud fra Jealousy Bar. Geir skyndte sig mod øst, mod Dælenenga og chokoladefabrikken. Der var ingen mennesker på gaden her, blot en bus, der tydeligvis var forud for køreplanen og ventede ved stoppestedet. Geir kiggede bagud. Fyren var der stadig, stadig på samme afstand. Geir var bange for mennesker, der var mørke i huden, det havde han altid været, men han kunne ikke se fyren ordentligt. De var på vej ud af det hvide, gentrificerede nabolag og ud mod det område, hvor der var langt flere sociale boliger og indvandrere. Geir kunne se porten til sin egen ejendom hundrede meter foran sig, men da han vendte sig om, så han, at fyren var

slået over i løb, og tanken om at have en somalier i hælene, der var stærkt traumatiseret fra Mogadishu, fik Geir til at tage benene på nakken. Geir havde ikke løbet i flere år, og hver gang hælene ramte asfalten, sendte det rystelser gennem hjernebarken og synsbilledet. Han nåede frem, fik nøglen i låsen ved første forsøg, kastede sig ind og smækkede den tunge træport i efter sig. Han lænede sig op mod det fugtige træværk og mærkede åndedrættet svide i lungerne og mælkesyren brænde i lårene. Han vendte sig om og stirrede ud gennem glasset øverst oppe på porten. Han så ingen ude på gaden. Måske havde det alligevel ikke været en somalier. Geir begyndte at le. Det var da fandens, så forskrækket man blev, bare fordi man havde snakket lidt om mord. Og hvad var det, Elise havde sagt om ham stalkeren?

Geir var stadig forpustet, da han låste sig ind i lejligheden. Han tog en øl med fra køleskabet, så, at køkkenvinduet ud mod gaden stod åbent, og lukkede det. Så gik han ind på sit arbejdsværelse og tændte lampen.

Han trykkede en tast ned på pc'en foran sig, og den store 20-tommers skærm lyste op.

Så tastede han ordene 'Pornhub' og 'french' ind i søgefeltet og ledte billederne igennem, til han fandt et med en kvinde, der i det mindste havde samme hårfarve og frisure som Elise. Lejligheden havde tynde vægge, så han stak stikket til hovedtelefonerne i pc'en, inden han dobbeltklikkede på billedet, knappede bukserne op og trak dem ned over lårene. Kvinden havde så lidt lighed med Elise, at Geir i stedet lukkede øjnene og koncentrerede sig om hendes stønnen, mens han prøvede at forestille sig Elises lille, lidt strenge mund, hendes hånlige blik og den enkle, men ikke desto mindre sexede bluse. Han ville aldrig have kunnet score hende. Aldrig. Ikke på nogen anden måde end den her.

Geir stoppede. Åbnede øjnene. Slap taget om pikken, mens nakkehårene rejste sig i den kolde træk, der kom bagfra. Fra døråbningen med den dør, som han *vidste*, at han havde lukket eftertrykkeligt. Han løftede hånden for at tage hovedtelefonerne af, men vidste godt, at det allerede var for sent.

Elise satte sikkerhedskæden på døren, sparkede skoene af i gangen og strøg som vanligt hånden hen over fotografiet af sig selv og niecen Ingvild, der var stukket ind bag rammen på spejlet. Det var et ritual, hun ikke helt var klar over betydningen af, kun at det åbenbart dækkede et dybt menneskeligt behov, på samme måde som historier om, hvad der sker med os efter døden. Hun gik ind i stuen og lagde sig på sofaen i sin lille, men hyggelige toværelses ejerlejlighed. Hun tjekkede telefonen. Der lå en sms fra arbejdet. Mødet i morgen tidlig var blevet udsat. Hun havde ikke fortalt ham fyren, som hun havde mødt her til aften, at hun arbejdede som bistandsadvokat med voldtægtssager. Og at hans mordstatistik om, at mænd i højere grad var i risikozonen for at blive myrdet, kun fortalte den halve sandhed. I seksuelt relaterede mord var det fire gange mere sandsynligt, at ofret var en kvinde. Det var en af grundene til, at det første, hun havde gjort, da hun købte lejligheden, var at skifte låsen og få monteret en sikkerhedskæde, en i Norge usædvanlig anordning, som hun stadig kæmpede med, når den skulle af og på.

Hun klikkede Tinder frem. Hun havde fået et match med tre af de mænd, hun havde swipet til højre tidligere på aftenen. Åh, det var det her, der var det dejlige ved det. Ikke at møde dem, men at vide, at de var derude og ville have hende. Skulle hun alligevel tillade sig en sidste flirt over sms, en sidste, virtuel trekant med sine to sidste fremmede, før hun slettede kontoen og appen for altid?

Nej. Den skulle slettes nu.

Hun gik ind i menuen, udfyldte felterne til sletning og fik til sidst spørgsmålet om, hvorvidt hun *virkelig* ønskede at slette sin konto?

Elise kiggede på sin pegefinger. Den dirrede. Åh nej, var hun blevet afhængig? Afhængig af at få bekræftet, at der var nogle derude, nogle som ganske vist ikke anede, hvem eller hvordan hun var, men i det mindste *nogle*, som ville have hende, som hun var. I hvert fald på profilbilledet. Fuldstændigt afhængig eller bare en lille smule? Det ville hun vel finde ud af, hvis hun nu bare slettede kontoen og lovede sig selv ikke at være på Tinder

i en måned. Én måned, og hvis hun ikke kunne klare det, var der noget alvorligt galt med hende. Den dirrende finger nærmede sig sletteknappen.

Og hvis hun nu *var* afhængig, hvor farligt var det så? Vi har alle sammen brug for at føle, at vi har nogen, og at nogen har os. Hun havde læst, at spædbørn risikerede at dø, hvis de ikke fik et minimum af hudkontakt. Hun tvivlede på, at det var sandt, men på den anden side: Hvad var formålet med at leve, hvis det blot var for sig selv? For et job, der åd hende op indefra, samt venner, hun sandt at sige mest plejede omgang med af pligtfølelse, og fordi frygten for ensomhed nagede hende mere end lyden af deres kedsomme beklagelser over børn, ægtemænd eller mangel på mindst én af delene. Og måske var den rette mand for hende på Tinder netop nu? Så okay, en sidste runde. Det første billede, der kom frem, swippede hun til venstre. Til skraldespanden, til 'jeg vil ikke have dig'-bunken. Sammen med det andet. Og det tredje.

Hun lod tankerne flyve. Hun havde været til et foredrag, hvor en psykolog, der havde været i nærkontakt med nogle af de værste voldsforbrydere i landet, havde fortalt, at mænd slog ihjel for sex, penge og magt, mens kvinder gjorde det af jalousi og frygt.

Hun tøvede med at swipe den næste til venstre. Der var noget svagt bekendt over det smalle ansigt på billedet, selv om det lå hen i mørke og var lidt uskarpt. Det var sket før. Tinder matchede trods alt folk, der befandt sig i umiddelbar nærhed af hinanden. Og ifølge Tinder befandt denne mand sig mindre end en kilometer væk, ja, han kunne sågar befinde sig i samme karré. At billedet var uskarpt betød under alle omstændigheder, at han ikke havde læst Tinder-tipsene, og det var i sig selv et plus. Teksten var ganske enkelt "Hej". Ikke noget forsøg på at skille sig ud. Hvis ikke ligefrem fantasifuldt, så i hvert fald selvsikkert. Jo, hun ville helt sikkert godt kunne lide, hvis en mand kom hen til hende til en fest og bare sagde "hej" med et roligt, fast blik, som sagde "er du med på mere?"

Hun swippede billedet til højre. Til 'jeg er interesseret i dig'.

Så hørte hun det muntre pling fra sin iPhone, der fortalte, at endnu et match var opnået.

Geir trak vejret heftigt gennem næsen.

Han trak bukserne op og drejede langsomt stolen rundt.

Lysen fra computerskærmen var det eneste i stuen, og det oplyste kun overkroppen og hænderne på den person, der stod bag ham. Han kunne ikke se ansigtet, kun de hvide hænder, der holdt noget frem mod ham. Det var en sort læderrem. Med en løkke for enden.

Personen tog et skridt nærmere, og Geir rykkede sig automatisk bagud.

“Ved du, hvad det eneste, jeg synes er mere ækelt end dig, er?” hviskede stemmen i mørket, mens hænderne strammede læderremmen.

Geir svælgede.

“Hunden,” sagde stemmen. “Den skide hund, som du lovede, at du nok skulle passe og sørge for. Som skider på køkkengulvet, fordi ingen gider lufte den.”

Geir rømmede sig. “Jamen, Kari dog ...”

“Kom så af sted. Og du skal ikke røre mig, når du går i seng.”

Geir tog imod hundehalsbåndet, og døren smækkede bag hende.

Han blev siddende i mørket og blinkede.

Ni, tænkte han. To mænd og én kvinde, et mord. Chancen for, at kvinden er mordofret, bliver så én til ni, ikke én til otte.

Mehmet kørte langsomt den gamle BMW gennem Oslo centrum op mod Kjelsås, mod villaer, fjordudsigt og friskere luft. Han drejede ind i sin stille, sovende gade og så en sort Audi R8 holde parkeret ved garagen foran huset. Han bremsede ned og overvejede et øjeblik at give gas igen og fortsætte. Han vidste, det blot ville være at udsætte tingene. På den anden side var det lige akkurat det, han havde brug for. Udsættelse. Men Banks ville finde ham igen, og det her var måske det rigtige tidspunkt. Det var mørkt, nattens stilhed havde sænket sig, og der var ingen vidner. Mehmet parkerede ved fortovs-kanten. Åbnede handskerummet. Kiggede på det, som han havde haft liggende der i flere dage nu, netop med tanke på, at denne situation ville opstå. Mehmet stak genstanden i jakkelommen og tog en dyb indånding. Så steg han ud af bilen og begyndte at gå hen imod huset.

Døren til Audien gik op, og Danial Banks steg ud. Da Mehmet

havde mødt ham på restauranten Pearl of India, vidste Mehmet, at det pakistanske fornavn og engelske efternavn sandsynligvis var lige så falske som hans underskrift på det såkaldte dokument, de begge havde underskrevet. Men kontanterne i den kuffert, han havde skubbet hen over bordet, havde været ægte nok.

Gruset foran garagen knasede under Mehmet's sko.

“Pænt hus,” sagde Danial Banks, der lænede sig op ad R8'eren med korslagte arme. “Vil din bank ikke tage det som sikkerhed?”

“Jeg er kun lejer,” sagde Mehmet. “Kælderetagen.”

“Synd for mig,” sagde Banks. Han var meget mindre end Mehmet, det virkede bare ikke sådan, som han stod der og trykkede på sine egne biceps under habitjakken. “For så nytter det ikke noget, at vi brænder det ned, sådan at du får penge fra forsikringen til at betale din gæld, gør det vel?”

“Nej, det gør det vel ikke.”

“Og også synd for dig, for det betyder, at jeg må tage hårde metoder i brug. Vil du vide, hvad det er for nogle?”

“Vil du ikke først vide, om jeg kan betale?”

Banks rystede på hovedet og trak en genstand op af lommen. “Afdraget forfaldt for tre dage siden, og jeg har jo sagt, at punktlighed betyder alt. For at ikke bare du, men *alle* mine låntagere skal vide, at den slags ikke tolereres, er jeg nødt til at reagere uden undtagelse. Så hold du bare din kæft.” Han holdt genstanden op i lyset fra garagelampen. Mehmet snappede efter vejret.

“Jeg ved godt, at det ikke er særlig originalt,” sagde Banks, lagde hovedet på skrå og kiggede på bidetangen. “Men det virker.”

“Jamen ...”

“Hvilken del af ‘hold kæft’ var det, du ikke forstod? Du må selv vælge finger. De fleste foretrækker venstre lillefinger.”

Mehmet mærkede, at den kom nu. Vreden. Og at brystet hævede sig, da han fyldte lungerne med luft. “Jeg har en bedre løsning her, Banks. Noget langt mere effektivt end den tang.”

“Nå?”

“Jeg ved godt, den ikke er særlig original,” sagde Mehmet og stak højre hånd ned i jakkelommen. Tog den frem. Rettede den mod Banks og holdt den med begge hænder. “Men den virker.”

Banks stirrede overrasket på ham og nikkede langsomt.

“Det har du ret i,” sagde Banks, greb seddelbunken, som Mehmet holdt frem mod ham, og trak snoren af.

“Det dækker hver en krone af afdrag og renter,” sagde Mehmet. “Men tæl endelig efter.”

Et pling.

Et Tinder-match.

Den triumferende lyd fra telefonen, når nogen, man allerede har swipet til højre, også swiper ens *eget* billede til højre.

Elise drejede hovedet, og hjertet galopperede.

Hun vidste, at det var en velkendt virkning ved lyden af Tinders matchmaking: øget hjertefrekvens som følge af opstemthed. At det frigav en hel række lykkestoffer, som man altså kunne blive afhængig af. Men det var ikke derfor, hendes hjerte hamrede løs.

Det var, fordi dette pling ikke var kommet fra *hendes* telefon.

Men den havde altså plinget i samme øjeblik, som hun havde swipet et billede til højre. Et billede af en person, som ifølge Tinder befandt sig mindre end en kilometer fra hende.

Hun stirrede på den lukkede soveværelsesdør og svælgede.

Lyden måtte være kommet fra en af nabolejlighederne. Der boede mange singler her, mange potentielle Tinder-brugere. Og der var helt stille nu, selv nedenunder, hvor pigerne havde holdt fest, da hun gik ud tidligere på aftenen. Men der findes kun én velkendt måde at blive fri for indbildte monstre på. At se efter.

Elise rejste sig fra sofaen og gik de fire skridt hen til soveværelsesdøren. Hun tøvede. Et par sager om overfald fra arbejdet hvirvlede igennem hendes hoved.

Så tog hun sig sammen og åbnede.

Hun blev stående på dørtærsklen og gispede for at få luft. Fordi der ingen luft var. I hvert fald ikke en, hun formåede at indånde.

Lyset oven over sengen var tændt, og det første, hun så, var sålerne på et par cowboystøvler, der stak ud fra enden af sengen. Jeans og et par lange ben, der lå over kors. Manden, der lå der, så ud som på billedet, halvt i mørke, lidt uskarp. Men han havde knapet sin skjorte op, så brystet var blottet. Og på brystet var et ansigt

tegnet eller tatoveret. Det var det, der fangede hendes blik. Det stumt skrigende ansigt. Som om det sad fast og prøvede at slippe fri. Elise formåede heller ikke at skribe.

Idet personen i sengen kiggede op, faldt lyset fra mobiltelefonen på hans ansigt.

“Så mødes vi igen, Elise,” hviskede han.

Og stemmen fik hende til at forstå, hvorfor hun havde syntes, at profilbilledet virkede bekendt. Hårfarven var forandret. Og ansigtet måtte være blevet opereret. Hun kunne se ar efter sting.

Han løftede hånden og stak noget i munden.

Elise stirrede, mens hun gik baglæns. Så vendte hun sig om, fik luft ned i lungerne og vidste, at den luft skulle bruges til at løbe og ikke til at skribe. Der var kun fem, højst seks skridt hen til hoveddøren. Hun hørte det knirke i sengen, men han var et stykke bagefter. Hvis bare hun kom ud i opgangen, kunne hun skribe og få hjælp. Hun var hurtigt ude i entréen og henne ved hoveddøren, trykkede håndtaget ned og skubbede, men døren ville ikke helt op. Sikkerhedskæden. Hun trak døren til sig, tog fat i lænken, men det gik for langsomt, som i en ond drøm, og hun vidste, at det allerede var for sent. Noget blev lagt hen over hendes mund, og hun blev trukket bagud. I desperation stak hun armen ud gennem døråbningen oven over sikkerhedskæden, fik fat om ydersiden af dørkarmen og prøvede at skribe. Men den store, nikotinstinkende hånd presede for hårdt om hendes mund. Så blev hun rykket løs, og døren blev trukket i igen foran hende. Stemmen hviskede i hendes øre: “Kunne du ikke lide mig? Du ser heller ikke lige så godt ud som på profilbilledet, skat. Vi må bare lære hinanden bedre at kende, det nåede vi jo aldrig dengang.”

Stemmen. Og den sidste, enkelte stammen. Hun havde hørt den før engang. Hun prøvede at sparke og rive sig løs, men det var, som om hun sad i en skruestik. Han løftede hende op foran spejlet og lod hovedet hvile på hendes skulder.

“Det var ikke din skyld, at jeg blev dømt, Elise, beviserne var overvældende. Det er ikke derfor, jeg er her. Vil du tro mig, hvis jeg fortæller dig, at det er et tilfældigt sammenræf?” Så grinede han. Elise stirrede på hans mund. Gebisset så ud, som om det var lavet

af jern, sortfarvet og rustent med spidse takker i over- og underkæben, ligesom en rævesaks.

Det knirkede lavmælt, da han åbnede munden. Det måtte være fjederbelastet.

Nu kunne hun huske detaljerne i sagen. Fotografierne fra gerningsstedet. Og hun vidste, at hun snart ville være død.

Så bed han.

Elise Hermansen prøvede at skringe ind i hans hånd, da hun så blodstrålen stå ud fra sin egen hals.

Han løftede hovedet igen. Kiggede ind i spejlet. Hendes blod løb ned fra hans øjenbryn og fra hårløkken og videre ned over hagen.

“Det kalder jeg et m-match, baby,” hviskede han. Så bed han igen.

Hun var svimmel. Han holdt ikke helt så hårdt fast nu, det behøvede han ikke, for en lammende kulde og et fremmed mørke lagde sig allerede om hende, ind i hende. Hun fik en hånd fri og strakte den ud mod billedet, der sad i siden af spejlet. Hun prøvede at røre ved det, men fingerspidserne nåede ikke helt frem.